

Usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10.09.1997, sp. zn. 10 To 410/97, ECLI:CZ:KSHK:1997:10.TO.410.1997.1

Číslo: 26/1999

Právní věta: Zákonné důsledky nesprávného poučení o délce lhůty k podání stížnosti (§ 148 odst. 2 tr. ř.) platí pro všechny osoby oprávněné stížnost podat, tedy i pro státního zástupce.

Soud: Krajský soud v Hradci Králové

Datum rozhodnutí: 10.09.1997

Spisová značka: 10 To 410/97

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Stížnost

Předpisy: 141/1961 Sb. § 148 odst. 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Krajský soud v Hradci Králové zamítl stížnost okresního státního zástupce proti usnesení Okresního soudu v Chrudimi ze dne 17. 6. 1997 sp. zn. 1 T 191/97.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením ze dne 17. 6. 1997 sp. zn. 1 T 191/97 Okresní soud v Chrudimi podmíněně zastavil podle § 307 odst. 1 tr. ř. trestní stíhání mladistvého R. S. pro skutek kvalifikovaný jako trestné činy krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b) tr. zák. a porušování domovní svobody podle § 238 odst. 1, 2 tr. zák. Pro osvědčení mu podle § 307 odst. 2 tr. zák. stanovil zkušební dobu jednoho roku. Trestní činnost spočívala v tom, že dne 26. 3. 1997 v Pardubicích pomocí odcizených klíčů vnikl do bytu, odkud odcizil počítačovou sestavu v hodnotě 28 148, 10 Kč, dva reproduktory v hodnotě 200 Kč, hotovost v hodnotě 5000 Kč, 2147 DM, 10 HUF, 7 ATS, 1 NGL, cestovní pasy a vkladní knížky, přičemž odcizením finančních hotovostí a reproduktorů způsobil škodu v celkové výši 42 426,80 Kč ke škodě E. Ch. a odcizením počítačové sestavy škodu 28 148, 10 Kč firmě I. Pardubice.

V odůvodnění pak okresní soud uvedl, že mladistvý R. S. se ke svému jednání doznal. Uvědomil si jeho nesprávnost a nad činem projevil lítost. Škodil způsobená tímto jednáním byla v celém rozsahu uhrazena. Z těchto důvodů i s přihlédnutím k hodnocení osoby mladistvého soud shledal, že pro podmíněně zastavení trestního stíhání jsou splněny zákonné podmínky.

Proti tomuto usnesení obsahujícímu nesprávné poučení o lhůtě k podání stížnosti podal okresní

státní zástupce čtvrtý den po oznámení usnesení stížnost. Namítl v ní, že okresní soud se spokojil s naplněním pouze formálních podmínek pro zastavení trestního stíhání a nedocenil materiální podmínky pro aplikaci institutu podmíněného zastavení trestního stíhání. Usuzuje, že zejména snížený stupeň z chování mladistvého pro absence, jímž byl hodnocen při posledním vysvědčení, promyšlenost způsobu provedení trestných činů a značná zjištěná stálost v cestě postupu zvoleného soudem. Namítá, že tyto okolnosti i z hlediska účelu a výměry trestu (§ 23 a § 31 tr. zák.) spolu s pochybnostmi o kvalitě vlastního soudního řízení činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným, a proto požaduje jeho zrušení a vrácení věci okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Z podnětu podané stížnosti přezkoumal krajský soud podle § 147 odst. 1 písm. a), b) tr. ř. správnost všech výroků napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a neshledal stížnost důvodnou.

Krajský soud především zjistil, že stížnost podal okresní státní zástupce čtvrtý den po oznámení napadeného usnesení. Upozornil přitom na to, že napadené usnesení v písemném vyhotovení obsahovalo nepravé poučení, neboť uvádělo osmidenní lhůtu k podání stížnosti, ač správně měla být určena v souladu s ustanovením § 143 odst. 1 tr. ř. v trvání tři dnů. Krajský soud nezamítl stížnost jako opožděně podanou, neboť vycházel z názoru, že i v případě státního zástupce lze aplikovat ustanovení § 148 odst. 2 tr. ř., podle něhož jako opožděná nemůže být zamítnuta stížnost, kterou oprávněná osoba podala opožděně jen proto, že se řídila nesprávným poučením, které jí bylo dáno při oznámení usnesení. I když má státní zástupce v trestním řízení specifické úkoly státního orgánu a lze u něho také předpokládat znalost právních předpisů, v řízení před soudem je stranou, která musí mít s ostatními stranami shodné postavení. Účinky uvedeného ustanovení musí být proto pro všechny strany stejné, a nelze je ani vázat na úroveň dosaženého právního vzdělání. Krajský soud proto na základě této stížnosti přezkoumal správnost napadeného usnesení.

Výrok o podmíněném zastavení trestního stíhání mladistvého odpovídá po formální stránce zcela zákonu. Učinil jej po podání obžaloby samosoudce ve své kompetenci v rámci přezkoumání obžaloby. Zákon zde svěřuje do kompetence samosoudce právo rozhodnout o zastavení trestního stíhání podle § 188 odst. 1 písm. f) a § 314c odst. 1 písm. a) tr. ř. bez předběžného projednávání obžaloby. Respektuje-li stěžovatel, že soud shledal naplněny toliko formální předpoklady pro podmíněné zastavení, nemá naprosto žádný důvod zpochybňovat vlastní přezkumný postup samosoudce. Je však pochopitelně zcela oprávněn zpochybňovat správnost aplikace materiálních podmínek pro užití ustanovení § 307 tr. ř. Z odůvodnění napadeného usnesení je patrné, že okresní soud vzal zřetel i na závadnou docházku mladistvého do školy, která vyústila ve snížení stupně z chování na vysvědčení. Jiné negativní poznatky o mladistvém nebyly v přípravném řízení shledány a stěžovatel na ně ani ve stížnosti neupozornil. Promyšlenost činu a zjištěná stálost, na které poukazuje, jsou běžným projevem u každého takového jednání. Zmocňuje-li se někdo klíčů od cizího bytu, aby do něho neoprávněně vnikl, jde o jasnou rozvahu; stejně tak tomu je, když se v bytě zmocňuje cizích věcí. Jednání, které mladistvý podnikl, proto nevykazuje žádné neobvyklé vlastnosti pachatele a zákon na ně stanoví trest odnětí svobody až na tři roky. O podmíněném zastavení trestního stíhání lze rozhodnout i v případě závažnějších trestných činů ohrožených sazbou až pět let. Zcela evidentně pak je obviněný osobou mladistvou, zasluhující zvláštní péči, takže využití odklonu od standardního průběhu trestního stíhání je opatřením nanejvýš vhodným, aniž by pochopitelně bylo odůvodněno pouze typovou společenskou nebezpečností činu.

Podmíněným zastavením trestního stíhání se trestní stíhání neukončuje, nýbrž se pouze odkládá až do skončení zkušební doby. Mladistvému je dána možnost řádným chováním doložit, že k jeho nápravě a k polepšení není nezbytné k projednání obžaloby přistoupit. Teprve při neosvědčení se by došlo k pokračování řízení ve věci a vyvození závěrů o vině a o trestu, v němž by teprve bylo nezbytné se zabývat stěžovatelem připomínaným účelem trestu naznačeným v ustanovení § 23 tr. zák. a jeho výměrou podle § 31 tr. zák. V rámci podané stížnosti proti podmíněnému zastavení

trestního stíhání shledává stížnostní soud tyto výhrady za zcela bezpředmětné.

Rozhodnutí samosoudce okresního soudu je s formální výhradou učiněnou shora správné a zákonu odpovídající. Stížnost (okresního státního zástupce je nedůvodná, a proto ji stížnostní soud podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř. zamítl.